

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 16/2019
11.03.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујићића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Звездане Лутовац и Драгане Маринковић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Радовић Малетић, адокат из ..., против тужене ББ крагујевачке гимназије из Крагујевца, коју заступа Државно правобранилаштво Републике Србије, Одељење у Крагујевцу, ради накнаде штете због неисплаћене накнаде зараде, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3718/2017 од 14.11.2017. године, у седници већа одржаној 11.03.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3718/2017 од 14.11.2017. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3718/2017 од 14.11.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 737/2016 од 08.06.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље којим је обавезана тужена да тужиљи на име накнаде штете због неисплаћене накнаде зараде за време коришћења годишњег одмора, у периоду од 17.06.2013. године до 17.06.2017. године, исплати износ од 2.519.54 динара, са законском затезном каматом од 26.03.2017. године и износ од 2.276,86 динара, на име законске затезне камате обрачунате на појединачна месечна потраживања од доспелости до 25.03.2017. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 49.800,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3718/2017 од 14.11.2017. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 737/2016 од 08.06.2017. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11...87/18), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене.

Применом члана 404. став 1. наведеног Закона о парничном поступку посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Побијаном пресудом одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу. О овом праву тужиле, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основном, а ревизијом се неосновано указује на другачију одлуку Апелационог суда, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, због тога што правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи и од утврђеног чињеничног стања, те не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра, по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 17.06.2016. године, а назначена вредност предмета спора је 6.300,00 динара. Поднеском од 20.04.2017. године тужбени захтев је смањен на износ од 2.519,54 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе не прелази динарску противвредност 3.000 евра.

Имајући у виду да се ради о спору мале вредности у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, то је ревизија тужене недозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**